

Aan het woord

THEA EILANDER

Leeftijd: 47

Woont in: Ermelo

Getrouwd met: Henk (47)

Kinderen: Wouter (21), Joanne (19), Mirjam (16) en Esther (13)

Werkt: met verstandelijk beperkte mensen

Hobby's: zingen, lezen, hardlopen

‘Dat ik niet meer kon zingen, vond ik heel erg’

Schildklierkanker, een operatie ... allemaal al spannend genoeg. Voor Thea Eilander blijft het daar niet bij. Door de operaties raakt een van haar stembanden verlamd. Ook treedt bij haar hypoparathyreoïdie op: volledige uitval van de bijnieren.

TEKST: RENÉE SMID, BEELD: HENK EILANDER

‘**W**e schrokken ons te pletter, want het woord kanker viel meteen’, begint Thea haar verhaal. Eind november 2012 ontdekt zij een knobbel in haar hals. Ze is zelf niet direct ongerust, maar gaat op aanraden van haar man toch naar de huisarts. Deze stuurt haar meteen door naar een chirurg, die een punctie laat doen. ‘Aanvallend leek het gezwel goedaardig te zijn, maar de chirurg gaf direct aan dat de helft van mijn schildklier moest worden verwijderd.’

De chirurg gaat heel voorzichtig te werk omdat de tumor dicht bij de stembandzenuwen ligt. ‘Hij had al gezegd dat hij mij na de operatie zou vragen om kerkklok te zeggen. Ik was toen meteen al erg schor’, vertelt Thea.

Onzekere weken

Twee weken na de operatie krijgt Thea het bericht dat er onzekerheid is over de uitslag van de operatie. Er wordt advies gevraagd aan een andere patholoog-anatoom, waarna twee onzekere weken volgen. Dan blijkt dat er sprake is van een minimaal invasief carcinoom en wordt in overleg met het Antonie van Leeuwenhoekziekenhuis besloten om ook de andere helft van de schildklier te verwijderen.

De tweede operatie vindt begin februari plaats en meteen daarna voelt Thea zich erg moe. Thea: ‘De chirurg had hier nogal

luchtig over gedaan’. Thea is nog in het ziekenhuis als duidelijk wordt dat haar calciumniveau daalt. Na controle blijkt dat haar bijnieren niet meer werken. De arts vertelt Thea dat ze alert moet zijn op bepaalde verschijnselen, zoals spiertrekkingen. Dit kan levensbedreigend zijn. Ze krijgt calciumtabletten mee, evenals vitamine D, dat nodig is voor de opname van calcium.

Intens vermoeid

Intussen is ze ook bij de internist geweest. Die verwacht dat haar moeheid zal verergeren en ook dat ze last van depressies kan krijgen. ‘Geen prettig vooruitzicht, maar hij had wel gelijk’. Hij vertelt ook dat hij niet direct zou hebben gekozen voor een operatie. Voor Thea is dat erg verwarrend. Ze vraagt zich af of ze niet de helft van haar schildklier had kunnen houden. Ondertussen wordt de vermoeidheid inderdaad erger. ‘Ik kon heel weinig. Als ik ’s ochtends gedoucht had, lag ik de hele ochtend op de bank om bij te komen. Lastig ook voor mijn gezin. Mijn jongste dochter was toen tien. Gelukkig hadden we elke dag hulp van familie, vrienden en mensen van onze kerk, die voor ons kookten.’

Het wordt maart en Thea moet nog een radioactieve jodiumbehandeling ondergaan. Hiervoor moet ze drie dagen in quarantaine. Dat ervaart ze als erg heftig. ‘Toen ik naar huis mocht, was ik te moe om blij te zijn.’ Na deze behandeling start ze →

‘Mijn moeder zei pas nog dat ik er sterker uit ben gekomen. Dat vind ik bijzonder.’

met Euthyrox, maar de vermoeidheid blijft en bovendien voelt Thea zich behoorlijk down, ook omdat ze problemen heeft met haar stem: ‘Ik had geen volume en sprak heel monotoon. Wel ging ik elke dag even een eindje lopen met de hond, weliswaar voetje voor voetje.’

Stembandproblemen

Voor haar stemproblemen wordt Thea doorgestuurd naar de KNO-arts. Deze stelt door middel van een laryngoscopie vast dat de rechter stemband verlamd is geraakt. Vanaf die tijd krijgt ze logopedie. ‘Ik kreeg allerlei stemoefeningen om de linker stemband te trainen naar de verlamde rechter stemband te buigen. Hierdoor verbeterde mijn stem, maar niet voldoende. Mijn logopediste adviseerde me om naar een gespecialiseerde KNO-arts te gaan.’

Na een akelig onderzoek door deze KNO-arts blijkt dat er kraakbeenweefsel tussen beide stembanden is gegroeid. Deze arts kan dit operatief verwijderen, maar Thea heeft hier weinig vertrouwen in. Ook haar geloof speelt daarbij een rol. Thea: ‘Ik geloofde dat God mijn stem ook zo weer kon herstellen.’

Ziektewet

De tijd vordert en Thea probeert langzamerhand haar werk met verstandelijk gehandicapte mensen weer op te pakken. Eerst met een paar uur, maar kort voor de zomervakantie heeft ze een gesprek met haar leidinggevende. Zij vindt dat ze na de vakantie wel weer volledig kan gaan werken. Thea weet dat ze dat niet kan volhouden en slaapt er zelfs niet meer van. ‘Ik kon niet eens blij zijn met de goede uitslag van de internist.’ De bedrijfsarts heeft gelukkig wel begrip, maar haar leidinggevende slaat zijn advies in de wind. Daarom vraagt Thea de bedrijfsarts om contact op te nemen met haar internist. De bedrijfsarts adviseert haar

vervolgens weer helemaal de ziektewet in te gaan.

Adembenemend

Vanaf januari 2014 start ze met ‘Herstel en Balans’, een revalidatieprogramma voor kankerpatiënten. Thea: ‘Twee keer per week zwemmen, fitness, alles was erop gericht conditie op te bouwen. Wat ook erg hielp, waren de gesprekken met de psycholoog en het delen van ervaringen met de andere deelnemers. Langzaam kreeg ik meer energie en knapte ik op.’

Dit programma duurt drie maanden en intussen werkt Thea weer twee keer vier uur. Geleidelijk aan gaat het beter, maar haar stem is nog steeds hetzelfde. Thea: ‘Op een zondag in maart zaten we in de kerk en werd het lied adembenemend gezongen. Opeens merkte ik dat ik meezong. Ik stootte mijn man aan. Die zei: Hé, dit kan helemaal niet.’ Thea: ‘Het was heel bijzonder en langzamerhand ging het steeds beter.’

Thea gaat terug naar de logopediste. Die stelt vast dat haar stem vier toonhoogtes omhoog is gegaan. Thea beschouwt dit als een wonder: ‘Dat ik niet meer kon zingen, vond ik heel erg. Nu kan ik dat gelukkig wel weer. Mijn stem heeft weer het normale volume. Ik heb mijn leven weer kunnen oppakken, ben weer gaan hardlopen, speel piano, zing in een gospelkoor en doe vrijwilligerswerk.’ Toch heeft ze een stapje terug moeten doen. Thea werkt weer zestien uur, maar geen vroege en late diensten meer. ‘Ik heb mijn nachtrust hard nodig en dergelijke diensten verstoren je ritme. Dat is voor mij niet goed.’

Thea kijkt terug op een pittige tijd waarin veel is gebeurd. ‘Mijn moeder zei pas nog dat ik er sterker uit ben gekomen. Dat vind ik bijzonder.’

Ook je verhaal vertellen in Schild? Mail ons!
redactie@schildklier.nl